

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/3/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123255331
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martina Trnavská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:6123255331.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Marty Trnavskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a JUDr. Aleny Záhumenskej spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanej A. B., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom C., o zaplatenie 14.594,32 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 13. novembra 2023 č. k. 19Csp/27/2023–110, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom zo dňa 13. novembra 2023 č. k. 19Csp/27/2023-110 súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanej zaplatiť mu istinu 14.594,32 eur, úrok vo výške 2.407,44 eur, úrok z omeškania vyčíslený na 1.348,75 eur, úrok z omeškania 5% ročne zo sumy 14.481,22 eur od 13.9.2022 do zaplatenia a náhradu trov konania. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Vychádzal zo skutkového zistenia, že právny predchodca žalobcu (D. E. F., G.) uzatvoril so žalovanou zmluvu o spotrebiteľskom úvere reg. č. XXXXXXXXXX dňa 3.2.2020, na základe ktorej poskytol žalovanej úver 15.000 eur, ktorý mala splácať v 96 pravidelných mesačných splátkach s výškou splátky 213,03 eur + poistenie 18,62 eur. Žalovaná zaplatila celkom 1.208,27 eur, z čoho právny predchodca žalobcu započítal na istinu 518,78 eur, na zmluvný úrok 565,68 eur, na úrok z omeškania 0,71 eur a na poplatky 123,10 eur. Žalobca si uplatnil nárok zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako právny nástupca pôvodného veriteľa (banky) z titulu postúpenia pohľadávky. Nakoľko žalovaná svoj záväzok uhrádzať pravidelné mesačné splátky neplnila riadne a včas, vyhlásil veriteľ (postupca) ku dňu 25.12.2020 celý úver za splatný, ktorému predchádzala výzva zo dňa 26.11.2020. Súd prvej inštancie konštatoval, že z úradnej povinnosti bol povinný preskúmať opodstatnenosť uplatneného nároku, pričom za zaoberal otázkou vecnej legitímácie sporových strán. Dospel k záveru, že nemohlo dôjsť k platnému zosplateniu úveru, a to pre nesplnenie povinnosti vymedzenej v ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch tak, ako to vyplýva z § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Z podania doručeného súdu dňa 10.11.2023 vyplynulo, že žalobca v danom spore tvrdil, že jeho právny predchodca v súlade s právnymi predpismi pred poskytnutím úveru s odbornou starostlivosťou preskúmal schopnosť spotrebiteľa splácať poskytnutý úver. O tomto tvrdení nepredložil žiaden dôkaz, žiadnym spôsobom sa nevyjadril k spôsobu overovania bonity klienta. S prihliadnutím na základné princípy Civilného sporového poriadku, no najmä s poukazom na zásadu kontradiktórnosti konania, bolo povinnosťou žalobcu, pokiaľ chcel byť v konaní úspešný, preukázať žalobou uplatnený nárok. Uviedol, že by bolo v rozpore s uvedenou zásadou, ak by súd vyzýval na predkladanie dôkazov za účelom unesenia dôkazného bremena vo vzťahu k aktívnej vecnej legitímácii v konaní. Citoval závery občianskoprávneho

kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konaného dňa 22.06.2022. V sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitímáciu z úradnej povinnosti. Dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa (rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo 162/2020). Jednou z podmienok platného postúpenia pohľadávky na nebankovú spoločnosťou je postúpenie pohľadávky po konečnom termíne splatnosti alebo pohľadávky, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Ak teda v danej veci pôvodný veriteľ (D., G.) mienil postúpiť svoju pohľadávku, musel postupovať jednak v zmysle ustanovení zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, teda podľa § 92 ods. 8, ako aj ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Z uvedeného dôvodu bolo potrebné posudzovať súladnosť postupu banky nielen s ustanovením § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, ale aj s § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Žalobca svoje tvrdenie o splnení povinnosti podľa § 7 ods. 1 nebolo možné zistiť z predložených listín, akým spôsobom bola posudzovaná bonita klienta. Ďalej dospel k záveru, že následkom toho, že došlo k postúpeniu „živého úveru“, neboli splnené podmienky pre platné postúpenie pohľadávky. Veriteľ nemohol požadovať od dlžníka jednorázové splatenie celého spotrebiteľského úveru. Táto okolnosť je potom dôvodom zamietnutia žaloby, pretože veriteľovi nesvedčí aktívna vecná legitímácia. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Vec právne posúdil podľa §§ 52 ods. 1, 2, 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, §§ 1 ods. 2, 2 písm. a/, b/, d/, 7 ods. 1, 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len zákona č. 129/2010 Z.z.) a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách.

2. Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že jeho žalobe vyhovie, alternatívne zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si vyčíslil trovy odvolacieho konania. Namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, nesprávne skutkové zistenie a nesprávny procesný postup. Podľa jeho názoru vo formulácii zákonného ustanovenia § 132 ods. 1 Civilného sporového poriadku nenachádza povinnosť osoby žalujúcej plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy predkladať dôkaz o splnení povinnosti skúmania odbornej starostlivosti spolu so žalobou. Zastával názor, že veriteľ nie je povinný preukazovať skúmanie bonity spotrebiteľa, ak táto skutočnosť nebola medzi stranami sporu sporná a spotrebiteľ nevyužil svoje právo namietnuť takéto skúmanie. Okrem toho je nutné podotknúť, že skúmanie bonity je otázkou odbornou, teda aj prípadná povinnosť súdu preskúmať splnenie tejto povinnosti je limitovaná na samotný prieskum - nie následné vyhodnocovanie, či by súd ako veriteľ na základe doložených listín spotrebiteľovi úver poskytol. Žalobca svoj názor podporil poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 9CoCsp/45/2022 z 10.11.2022. Žalobca v tomto smere neeviduje vo vzťahu k žalobcom predloženému skúmaniu bonity zo strany postupcu, vrátane dôkazov žiadne popretie tvrdení, či jednotlivých dôkazov zo strany žalovanej (§ 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku), čo vyplýva aj z bodu č. 12 napadnutého rozhodnutia. Žalovaná ostala v konaní pasívna a k žalobe sa nevyjadřila. Zároveň žalovaná na pojednávaní uviedla, že si predmetný úver vzala, peňažné prostriedky prevzala a následne úver splácať prestala. Spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, pokiaľ došlo k hrubému porušeniu povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Na základe vyššie citovaných ustanovení je zrejmé, že pokiaľ veriteľ neskúmal bonitu spotrebiteľa ani jedným z vyššie uvedených spôsobov podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (t. j. na základe údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave alebo prihladením na údaje z príslušnej databázy alebo registra, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov). Ak však veriteľ posudzoval bonitu (aspoň) jedným zo spôsobov uvedených v ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (tak ako v prejednávanej veci), potom nemohlo dôjsť k hrubému porušeniu povinnosti (resp. nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu povinnosti veriteľa posudzovať bonitu spotrebiteľa s odbornou starostlivosťou). Zároveň žalovaná na základe žiadosti č. XXXXXXXXXX (ktorú žalobca aj pripojil k podanej žalobe ako dôkaz) žiadala pôvodného veriteľa o poskytnutie bezúčelového úveru vo výške 15.000 eur. Z tejto žiadosti vyplynulo, že žalovaná bola v tom čase zamestnaná na dobu neurčitú, slobodná, býva u rodičov a má ukončené vzdelanie s maturitou. Zároveň žalovaná uviedla, že nemá vyživovaciu povinnosť k žiadnym deťom. Čistý mesačný príjem žalovanej predstavoval 1.213 eur, pričom mesačná splátka z poskytnutého úveru predstavovala

sumu 213,03 eur. Okrem iného v žiadosti o úver iné výdavky neuvádzala a nenamietala ich ani v priebehu konania. Žalobca zdôraznil, že riadne doručil súdu tvrdenia a dokumentáciu preukazujúcu skúmanie bonity, a to podanou žalobou, vyjadrením zo dňa 10.11.2023 a listinnými dôkazmi pripojenými k žalobe. Na týchto tvrdeniach a dôkazoch žalobca zotráva, pričom boli v konaní zároveň nespornými a žalobca z tohto dôvodu nemal dôvod produkovať ďalšie listinné dôkazy na preukázanie svojho nároku. Trval na tom, že odôvodnenie rozsudku je neprimerane strohé vzhľadom k závažnosti riešenej otázky a s tým spojených následkov (v podobe zamietnutia žaloby) pre žalobcu. Na základe uvedeného nebol žalobcovi vytvorený priestor pre odvolací prieskum (resp. je značne limitovaný), na základe čoho odôvodnenie napadnutého rozsudku trpí vadou zmätočnosti. Žalobca v obdobnej právnej otázke poukazuje aj na rozhodnutia iných vyšších súdnych autorít, ktoré potvrdzujú jeho právny názor, a to rozhodnutiami Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 6CoCsp/16/2022 z 28.06.2022, Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 9CoCsp/44/2021 z 25.08.2022, Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 23CoCsp/3/2022 z 27.05.2022 a iné. Na základe uvedeného je potom nesprávny aj právny záver súdu o nemožnosti vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru. Žalobca poukazyval na to, že súd sa nezaoberal extenzívnym výkladom § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch zohľadňujúcim platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky, ktorý by mal byť v súkromnoprávných vzťahoch preferovaný, a síce, že pohľadávkou je aj samostatná splatná a neuhradená splátka. Podľa názoru žalobcu nebol priestor pre zamietnutie žaloby v celom rozsahu, a žalobcovi prináleží nárok na zaplatenie splátok úveru, ktoré nadobudli splatnosť ku dňu vyhlásenia rozsudku (§ 217 ods. 1 Civilného sporového poriadku). K rovnakým právnym záverom dospel aj Krajský súd v Košiciach, sp. zn. 5CoCsp/53/2020 z 31.05.2021. Žalobca na rozdiel od súdu prvej inštancie zastával názor, že je aktívne vecne legitimovaným subjektom na podanie tejto žaloby a postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru v súlade so zákonom (nemohlo dôjsť ani k sankcii o potencionálnej bezúročnosti). Nakoľko nedošlo k postúpeniu tzv. „živého úveru“, je nutné dospieť k tomu právnemu záveru, že v konaní nebolo sporné splnenie všetkých zákonných podmienok (§ 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách) pre platné postúpenie pohľadávky.

3. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadřila.

4. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len C.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa 387 ods. 1, 2 C.s.p. potvrdiť z týchto dôvodov:

5. Na základe preskúmania rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, dospel k správny skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne skutkovo i právne posúdil. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie a podľa § 387 ods. 2 C.s.p. na ne v plnom rozsahu poukazuje.

6. Odvolací súd sa stotožňuje s vyhodnotením nesplnenia povinnosti veriteľa (právneho predchodcu žalobcu – D. E. H., G.) podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, ktoré je imanentnou súčasťou požiadavky obozretného poskytovania spotrebiteľských úverov, v dôsledku čoho v zmysle § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch veriteľ nebol oprávnený požadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, a preto nemohlo dôjsť k účinnému zosplateniu predmetného úveru, pričom § 17 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch umožňuje prevod práv vyplývajúcich zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere na tretiu osobu v prípade pohľadávky po konečnom termíne splatnosti alebo ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti, čo malo v spojení s § 39 Občianskeho zákonníka za následok neplatnosť postúpenia s následkom nedostatku aktívnej legitimácie žalobcu v spore.

7. V danom prípade z listinných dôkazov predložených žalobcom spolu so žalobou vyplynulo, že žalovaná v čase podania žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru uviedla svoj čistý mesačný príjem vo výške 1.213 Eur, informácie o zamestnávateľovi a pracovnej pozícii, uviedla, že jej najvyššie dosiahnuté vzdelanie je ukončené maturitou, je slobodná a býva u rodičov. Nemala vyživovacie

povinnosti k žiadnym deťom, neuvádzala ani povinné výdavky na iné úvery či kreditné karty. Vo svojom výsluchu uviedla, že pracovala v reštaurácii a predtým bola SZČO.

8. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení doručenom súdu dňa 10.11.2013 uviedol, že jeho právny predchodca v súlade s právnymi predpismi pred poskytnutím úveru s odbornou starostlivosťou preskúmal schopnosť spotrebiteľa splácať poskytnutý úver.

9. V zmysle § 150 ods. 1 C.s.p. strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

10. V zmysle § 151 ods. 1 C.s.p. skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

11. Skutkové tvrdenie je tvrdenie, ktoré sa opiera o určitý fakt, o objektívne existujúcu realitu, ktorá je zistiteľná pomocou dokazovania. V danom prípade skutkovým tvrdením je tvrdenie žalobcu, že veriteľ pred uzavretím predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere skúmal bonitu žalovaného spotrebiteľa, avšak tvrdenie žalobcu, že veriteľ skúmal bonitu spotrebiteľa v dostatočnom rozsahu v súlade s § 7 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, teda že schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver posúdil s odbornou starostlivosťou, už nie je skutkovým tvrdením, ale tvrdením právnym, na ktoré sa

§ 151 ods. 1 C.s.p. nevzťahuje. Preto tvrdenie žalobcu, že bonita žalovanej bola skúmaná s odbornou starostlivosťou v súlade s § 7 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, aj napriek pasivite žalovanej nemožno považovať za nesporné skutkové tvrdenie, z ktorého by mal súd bez ďalšieho vychádzať.

12. Odhliadnuc od toho v zmysle záverov Ústavného súdu Slovenskej republiky v uznesení I.ÚS246/2019-14 zo dňa 11.6.2019 pasivita protistrany nemôže mať za následok (aplikáciou § 151 ods. 1 a 2 C.s.p.) povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok. Navyiac súd je v súdnom konaní povinný vždy prihliadať na absolútnu neplatnosť ex offo aj bez námietky strany.

13. Podľa rozhodnutia SD EÚ vo veci sp. zn. C-679/18, články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offo existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23. Články 8 a 23 smernice 2008/48 sa majú ďalej vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej sa sankcia za porušenie povinnosti veriteľa posúdiť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa, ktorá spočíva v neplatnosti zmluvy o úvere spojenej s povinnosťou spotrebiteľa vrátiť veriteľovi poskytnutú sumu istiny v dobe primeranej jeho možnostiam, uplatní len pod podmienkou, že daný spotrebiteľ túto neplatnosť namietne, a to v trojročnej premlčacej dobe.

14. Z vyššie uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie bol oprávnený, dokonca povinný ex offo aj bez námietky resp. bez popretia skutkových tvrdení žalobcu žalovanou skúmať, či veriteľ pri uzatvorení predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere postupoval v súlade s § 7 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Preto nebolo možné v danej veci akceptovať iný opačný názor súdov v rozhodnutiach poukázaných odvolateľom.

15. K obsiahlej argumentácii žalobcu na tému dôkazného bremena a (ne)sporných skutkových tvrdení odvolací súd poukazuje na charakter daného sporu. V danej veci ide o spotrebiteľský spor, pre ktorý sa okrem všeobecných procesných pravidiel (ku ktorým patrí prejednávaci princíp) uplatňuje osobitný procesný režim (§ 290 a nasl.) definovaný tým, že ide o spor s ochranou slabšej strany-spotrebiteľa. Odvolací súd dospel k záveru, že postup súdu prvej inštancie bol v súlade so zásadami, na ktorých tento druh sporu spočíva, najmä v súlade s ustanovením § 295 C.s.p., podľa ktorého súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd prvej inštancie preto postupoval správne, ak posudzovanú otázku – konanie veriteľa s odbornou starostlivosťou skúmal z úradnej povinnosti aj bez návrhu sporových strán, hoci sa daná okolnosť javila

žalobcovi ako nesporná. Súd je totiž vždy povinný ex officio poskytnúť ochranu spotrebiteľovi ako slabšej zmluvnej strane, a to aj v prípade, že sa spotrebiteľ svojich práv v konaní nedovoľáva (pozri R 6/2022 publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 2/2022), podľa ktorého v sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitimitáciu z úradnej povinnosti. Námietku žalobcu o nespornosti ním tvrdených skutočností z dôvodu chýbajúcich protitvrdení spotrebiteľa odvolací súd preto považuje za neopodstatnenú. Z uvedeného postupu súdu prvej inštancie vyplýva, že v žiadnom prípade nebolo porušené právo žalobcu na spravodlivý súdny proces.

16. Odvolací súd súhlasí s konštatovaním súdu prvej inštancie, že zo žiadnych dôkazov predložených žalobcom nevyplýva, akým spôsobom právny predchodca žalobcu posudzoval bonitu žalovanej. Žalobca nepredložil súdu žiadne dôkazy o skúmaní príjmových a výdavkových pomerov žalovanej ako klienta pred poskytnutím úveru, iba v odvolaní uviedol, že vychádzal z údajov uvedených žalovanou v žiadosti, ktorá sama určila jej priemerný čistý mesačný príjem vo výške 1213 Eur, uviedla, že nemá vyživovaciu povinnosť k žiadnym deťom a iné výdavky neuvádzala. Právny predchodca tieto údaje bez akéhokoľvek relevantného skúmania bonity žalovanej akceptoval a sám si ich jednostranne určil za postačujúce, čo súd považuje za jednoznačne nedostatočné na relevantné posúdenie príjmu klienta – spotrebiteľa. Žiadne iné zisťovanie bonity žalovanej a jej iných záväzkov a životných nákladov nebolo zo strany žalobcu preukázané. Nebolo preukázané, že by boli skúmané iné úverové záväzky žalovanej, jej skutočné mesačné výdavky, majetkové a sociálne pomery a pod., a to predovšetkým v aktuálnom čase pri poskytnutí úveru. Povinnosť pre veriteľa overiť si údaje spotrebiteľa nahliadnutím do príslušných databáz bola stanovená zákonom už v čase uzatvorenia zmluvy (§ 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver).

17. Odvolací súd sa zaoberal aj otázkou, či žalobcovi prináleží nárok na zaplatenie splátok úveru, ktoré nadobudli splatnosť ku dňu vyhlásenia rozsudku. Odvolací súd je však toho názoru, že podľa § 17 ods. 1 uvedeného zákona nebolo možné postúpiť vyššie uvedenou zmluvou splatné splátky predmetnej pohľadávky samostatne, nakoľko takýto výklad uvedeného ustanovenia by bol v rozpore s výkladom, ktorý tomuto ustanoveniu prikladal samotný zákonodarca. Vychádzajúc z tohto výkladu je zrejmé, že zákonodarca uvedenou formuláciou § 17 zákona č. 129/2010 Z.z. nepripúšťa možnosť čiastočného postúpenia pohľadávky, ale len v jej celosti. Tomu zodpovedá aj samotné znenie uvedeného ustanovenia § 17 ods. 1 uvedeného zákona, ktorý používa termín „pohľadávka“ (porovnaj text „... ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami..“, príp. v písm. b./ „...prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom“), ani raz sa nespomína termín „časť pohľadávky“, pritom je nepochybné, že splatné splátky pohľadávky predstavujú len jej časť a samé o sebe nevytvárajú osobitnú pohľadávku. Navyše je podľa názoru odvolacieho súdu v rozpore so zásadou ochrany spotrebiteľa, aby bolo možné časť pohľadávky pozostávajúcej len zo splatných jej splátok postúpiť na nový subjekt, a časť pohľadávky pozostávajúcej z dosiaľ nesplatených splátok ponechať na doterajšom veriteľovi, a tým vlastne zneistiť spotrebiteľa v otázke, komu má plniť pohľadávku.

18. Žalobcom uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie potom nebolo možné považovať za opodstatnené, a preto je rozsudok súdu prvej inštancie z pohľadu odvolacích dôvodov správny.

19. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

20. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

21. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 251 Civilného sporového poriadku. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že žalovaná bola v

odvolacom konaní úspešná, a preto jej v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. v zásade patrí právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania. Zo spisu však nevyplývajú žiadne odôvodnené a preukázané trovy žalovanej v zmysle § 251 Civilného sporového poriadku, preto odvolací súd rozhodol, že jej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

22. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu krajského súdu 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).